

wil ik U niet onthouden:

Ir. van der Heyden stelde dat, 'Indien hij (de regentenkamer WdL) wordt overgebracht, zou dat ook minutieus moeten gebeuren en dat kost schatten geld. Hierbij dacht hij speciaal aan het plafond en aan de betimmering, welke laatste volgens hem voor een deel vermolmd is.

Ik antwoordde dat minutieus overbrengen uiteraard het ideaal is, maar dat ik, gezien onze financiën, ook al blij zou zijn met een desnoods wat minder minutieuze benadering, m.a.w. met een Regentenkamer, die qua afmetingen en indeling ongeveer overeenkomt met onze tegenwoordige kamer, dus met een overeenkomstige kleurstelling en met 3 ramen en waarin de bestaande schoorsteenmantel, deuren met de curieuze gedichten er boven en naam-borden zouden kunnen worden overgebracht. Ir. v.d. Heyden voelde hier klaarblijkelijk niets voor en vroeg mij of ik soms hield van Old Finish meubelen!

Duidelijk bleek, dat hij iets wil bouwen dat "eigen-tijds" is, niet alleen de woningen van inwoners en concierge (waarmede ik geheel instem) maak óók wat betreft de Regentenkamer. Dit laatste zou ik zeer betreuren. Wanneer de President en de Vice-President van de Hoge Raad steeds met enthousiasme het Beschermeheerschap van onze Fundatie aanvaarden en voor deze functie telkenjare een middag en avond vrij maken, dan schrijf ik dat in de eerste plaats toe aan de charme, die uitgaat van de typische sfeer van onze vergaderkamer. Die sfeer zou ten enenmale ontbreken in een vergaderkamer zoals Ir. v.d. Heyden zich die denkt, waarin voor de traditionele elementen van onze Regentenkamer geen plaats zou zijn. "Maar toch zeker wel voor de borden met de namen van Beschermheren en van Regenten?" vroeg ik. "Nu ja, als dat moet", luidde het antwoord.

Ir. v.d. Heyden's gedachtengang en tactiek was klaarblijkelijk: Mr. Suermondt is gehecht aan het oude gebouw - hierin hem ten volle gelijk geven, maar trachten hem te ontmoedigen door het opwerpen van zo veel mogelijk bezwaren⁴⁸).

De houding van de architecten is kenmerkend voor de sfeer uit die beginjaren '60. Er moest vernieuwd worden en daarbij was geen plaats voor al te veel gelamenteer over traditie of oude elementen. Ir. C. van Traa, de directeur van de Dienst van Stadsontwikkeling en Wederopbouw, stelde zelfs dat Kuijl's Fundatie zichzelf had overleefd⁴⁹).

Dat Van Traa zich daarin ernstig vergiste, zou later blijken.